

Imam Husejn, a.s., u kratkim crtama

<"xml encoding="UTF-8?">

Imam Husejn, a.s., u kratkim crtama

Imam ebu Abdullah el-Husejn ibn Ali ibn ebi Talib, šehid na Kerbeli, treći imam iz porodice Božijeg Poslanika nakon njega, bio je, po mišljenju svih prenosilaca hadisa, poglavar mladića u Džennetu, jedan od dvojice kojima se graniči potomstvo Allahovog Poslanika, jedan od četverice s kojima se Božiji Poslanik nadmetao protiv kršćana iz Nedžrana, jedan od petero pod ogrtačem od kojih je Svevišnji Allah udaljio svaku vrstu prljavštine i potpuno ih očistio, jedan od Poslaniku bliskih prema kojem je Svevišnji zapovijedio ljubav, jedna od dvije teške stvari do kojih ko god bude čvrsto držao – spašen je, a ko god zaostane za njima – zalutao je i otišao stranputicom.

Husejn, a.s., je sa svojim bratom odrastao pod čistim skutima i u časnom i blagoslovljenom okrilju majke, oca i djeda. Hranio se s bistrina vrela svoga djeda Mustafe, njegove veličanstvene naravi i obilja blagosti i uživao je njegovu potpunu ljubav i pažnju do te mjere da mu je dodijelio nasljedstvo svoje ućivosti, uputstvo, poglavarstvo i smjelost, što ga je učinilo dostojnim veličanstvenog imameta koji ga je čekao nakon imameta oca Murtede i brata Mudžtebe. I djed je više puta jasno obznanio njegov imamet ovim riječima:

الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ إِمَامَانِ قَامَا أَوْ قَعَدَا

„Hasan i Husejn su imami, bilo da stoje ili sjede.“

اللَّهُمَّ إِنِّي أَحِبُّهُمَا فَأَجِبْ مَنْ يُحِبُّهُمَا

„Bože, zaista volim njih dvojicu pa voli i Ti onoga ko njih voli.“

U ovom velikom Imamu sastale su se ruke poslanstva i imameta i sakupljena je čast ugleda i roda. Muslimani su pronašli u njemu ono što su imali u njegovom djedu, ocu i majci jer ih je podsjećao na sve njih i zato su ga voljeli i uvažavali. On im je nakon njegovog oca i brata bio jedini autoritet u teškoćama koje su im se dešavale, u teškim vjerskim pitanjima, a posebno onda kada je islamski ummet kročio u probleme, nastale kao ishod vladavine emevijsko-džahilijetske vlasti, koji su ih gurnuli u nove nezapamćene tjeskobe. Imam Husejn, a.s., je bio jedina odgovorna ličnost u islamu koja je uspjela osloboditi kako Muhammedov ummet tako i cijelo čovječanstvo iz kandži ovog novog džahilijeta i njegovih prljavština.

Doista, Husejn ibn Ali je poput svog oca Murteda i brata Mudžteba sa svim svojim stavovima i samim svojim životom bio lijep primjer savršeno odgovornog čovjeka. On je bio živo utjelovljenje visokih poslaničkih naravi u podnošenju uznemiravanja i nevolja radi Uzvišenog Allaha, ukrašen velikodušnošću, darežljivošću, milostivošću, smjelošću, odbijanju nepravde, spoznaji, robovanju, skrušenosti pred Allahom, skromnosti pred istinom i ustajanju protiv neistine. Bio je bremeniti simbol junaštva i borbe na Božijem putu u naređivanju dobra i odvrćanju od zla i uzvišeni primjer za požrtvovanost u oživljavanju visokih vrijednosti, koje su sve bile sakupljene u šerijatu njegovog djeda, poglavara svih poslanika, toliko da je njegov djed Mustafa rekao o njemu:

حُسَيْنٌ مِنِّي وَأَنَا مِنْهُ

„Husejn je od mene i ja sam od Husejna“, izražavajući najrječitijim načinom veličanstvo ličnosti čiji je on bio otac i kojeg je odgojio svojim plemenitim rukama.

Imam Husejn, a.s., je nakon svog djeda ostao pod pažnjom svoje čiste i istinoljubive majke, hazreti Fatime, i oca, poglavara Poslanikovih „nasljednika“, vođe muslimana koji je doživio iskušenje zastranjivanja u vođstvu muslimanskog ummeta nakon preseljenja Allahovog Poslanika. Nevolje ovog iskušenja i sukoba s onima koji su veličanstveni imamet prisvojili svojom ohološću i bez ikakvog dokaza ili opravdanja, opkolili su njegovog oca i majku... Husejn, a.s., je uz svog brata Hasana, oca Alija i majku Zehru doživio ovo iskušenje i okusio njegovu gorčinu, pa iako je tada bio dijete, dobro je shvatao njegovu dubinu i žestinu nedaća.

U vrijeme Omerovog hilafeta imam Husejn, a.s., je bio mladić. Sa svojim ocem i bratom je okrenuo leđa politici i pitanjima vlasti te pristupio obrazovanju ljudi i podučavanju znamenjima vjere u ispravnoj liniji poslanstva koja se ogledala u postupcima njegovog oca Alija ibn ebi Taliba i njegovim dostojanstvenim principijelnim stavovima.

U vrijeme Osmana, kada je imam Husejn, a.s., bio na vrhuncu svoje mladosti, stao je uz svog oca i posvetio se radu za islam učestvujući s njim u sprječavanju bolesti koja se u sjeni Osmana i njegove družine počela širiti u tijelu ummeta i islamske vlasti. Njegovi stavovi nikad nisu prelazili stavove njegovog oca; štaviše, naspram zakonitog vođstva koje je Allahov Poslanik povjerio njegovom ocu postupao je poput vjernog vojnika.

U doba blagoslovljene alevijske vlasti Husejn, a.s., je stao uz svog oca u svim njegovim stavovima i nametnutim mu ratovima i nikada nije pokazao klonulost u borbi protiv onih koji su kršili zavjet (nakisin), onih koji su nepravедno ustali protiv imama Alija (kasitin) i onih koji su izašli iz vjere (marikin), dok je njegov otac čuvao njegov život i život njegovog brata Hasana iz straha da se njihovom smrću ne prekine rod Allahovog Poslanika. Njih dvojica su do zadnjeg trenutka ostali uz svog oca, prtrpjeli iste teškoće kakve je on trpio od Iračana, osjetili sve njegove bolove, sve dok on nije postao šehid u jednoj od Božijih kuća (u Kufskoj džamiji) dok je bio u mihrabu, i to u najčasnijim trenucima svog života: ibadetu i obraćanju Gospodaru Kabe, kada je pao na zemlju izgovarajući:

فُزْتُ وَ رَبِّ الْكَعْبَةِ

„Postigao sam sreću, tako mi Gospodara Kabe.“

Poslije toga je stao uz svog brata Hasana Mudžteba, nakon što mu je u Kufi dao prisegu kao i svi muslimani: muhadžiri, ensarije i tabiini. Nije nikada prekoračio stavove svog brata čiji imamet su jasno obznanili njegov djed i njegov otac, usprkos svim Muavijinim pokušajima da izazove kod njega želju za vlašću da bi srušio imama Hasana, rasparčao njegove snage i uništio njegovu zakonsku vlast.

Imam Husejn, a.s., je u potpunosti razumio sve stavove svog brata i sve njihove ishode, jer je znao da je njegov brat shvatao teškoće uvjeta u kojima se nalazio islamski ummet u to vrijeme, a posebno nakon pogibije imama Alija, kada su Muavijine igre i prazni slogani prevarili veliku skupinu jednostavnih i neukih ljudi, onih koji su sačinjavali najširu osnovu kufskog društva i centra islamskog hilafeta, pa su počeli sumnjati i ubacivati sumnju u ispravnost linije imama Alija. Nakon takvog obmanjivanja masa, koje su Muavija, njegova družina i namjesnici sproveli u redovima vojske imama Hasana, imam Hasan sa svim svojim političkim umijećem,

govorničkom smjelošću i logičkom čvrstinom nije uspio dokazati narodu prazninu emevijskih slogana i uvjeriti ih u neispravnost pristanka na paroli mira, kojim se Muavija bio naoružao kako bi došao do hilafeta po najnižoj cijeni. To je primoralo imama Hasana da potpiše sporazum o primirju s pozicije moći, i to nakon što je izvršio sve moguće političke planove i prešao sve moguće puteve koje jedan razborit vođa prelazi u takvim političkim, društvenim i psihičkim okolnostima u kojima se nalazio sa svojim sljedbenicima, te da odustane od hilafeta. Međutim, on nije potpisao zakonitost Muavijine vlasti i postavio je uvjete koji su bili prihvatljivi, ali koji su trebali otkriti stvarno lice Muavije i emevijske vlasti u bližem ili daljem razdoblju.

Imam Hasan je, nakon što je odabrao teži put i pretrpio sva uznemirenja i neugodnosti i od svojih najbližih sljedbenika, a da ne govorimo o neprijateljima, ipak uspio, jer je postigao da se otkrije istina o emevijskoj džahilijetskoj vlasti, koja je bila obukla odjeću islama i podigla parolu „primirja“ da bi imenom islama uništila islam, i to posredstvom onih koji su se povezali s Kurejšom, Poslanikovim plemenom, nakon što su skovali mudar plan po kojem bi muslimani zaboravili da je Ebu Sufijanova porodica, koja danas sjedi na prijestolju islamske vlasti i vlada nad muslimanima u ime Poslanika i njegovog hilafeta, ista ona porodica koja je do jučer ratovala protiv muslimana.

Imam Hasan je potpisivanjem sporazuma o primirju pripremio potrebno tlo za ustanak protiv emevijske džahilijetske vlasti, koja se bila ponovo pojavila u obliku islama, time što je Muavija prekršio sve uvjete koje mu je imam Hasan bio postavio, od kojih je jedan bio i taj da nikoga ne odredi za mjesto hilafeta poslije sebe i da ne čini sljedbenicima imama Alija, imama Hasana i Husejna nikakve neugodnosti. Muavija ne samo da nije mogao ispoštovati ove uvjete nego mu je u duši ponikla i zla misao da potajno uspe smrtonosni otrov imamu Hasanu kako bi mogao hilafet ostaviti u naslijeđe svom sinu razvratniku Jezidu...

Međutim, on nije bio svjestan ishoda takvog zanemarivanja uvjeta primirja i te prljave zavjere. U dvije decenije emevijske vlasti muslimani su se uvjerali u njenu opakost i paganstvo, što je dovelo do toga da se šije sprema za ulazak u novu borbu protiv vladajućeg režima, čime su se spremile odgovarajuće okolnosti za ustanak. Potrebni uvjeti su se dodatno ispunili Muavijinom smrću i dolaskom na vlast Jezida, koji je bio razvratnik, pijanica i omalovažavao je vjerske propise, te njegovim pokušajima uzimanja prisege od velikana ashaba, svih tabiina, čak i od Ebu Abdullaha el-Husejna koji je bio vođa muslimana i poglavar onih koji odbijaju nepravdu i poniženje.

Muavija je vladao skoro dvadeset godina slijedeći politiku izgladnjivanja naroda, terora, prevare i obmane. To je dovelo ummet, s jedne strane, do toga da shvati ko je on i kakav je uistinu, a s druge strane, do bolesti umiranja savjesti i lišenosti volje. Nakon što im se razotkrilo stvarno

lice emevija, ummet se probudio iz svog sna i otklonio sumnje u ispravnost puta Ehli bejta, a.s. Međutim, ummet se nije bio u stanju boriti protiv nepravde i tlačitelja i obistinilo se ono što je Ferezdek, poznati arapski pjesnik, rekao imamu Husejnu kad se uputio prema Iraku odazivajući se pozivu Kufljana: „Njihova srca su uz tebe, a njihove sablje protiv tebe.“

Znajući kako ustanak nije koristan za ummet koji je u stanju bolesti sumnje i nedoumice, kakav je bio u vrijeme imama Hasana, imam Husejn, a.s., nije utvrđivao svoj šerijatski stav o ustanku dok se nisu stekli svi potrebni uslovi za ustanak protiv džahilijetskih emevija. Znak da su se uvjeti stekli bilo je pismo Iračana u kojem su mu tražili da krene prema njima nakon što su istjerali namjesnika Beni Umejje iz Kufe i pokazali neposlušnost prema emevijama, jer je to bio jedan od pokazatelja povratka svijesti većine sljedbenika Ehli bejta.

Imam Husejn, a.s., se odazvao njihovom pozivu i krenuo prema njima usprkos tome što je znao za njihovu nestabilnost i slabost volje, bilo pred pokušajima primamljivanja od strane vladara, bilo pred njihovim ugnjetavanjem, i to da bi izliječio i ovu novu bolest koja je mogla dovesti do toga da nestanu sva znamenja poslanice, da se otvori prostor za pretvaranje hilafeta u kraljevstvo i carstvo te da se ozakoni vlast Jezida i njemu sličnih pripadnika džahilijeta, koji su se bili pokrili zavjesom islamskog šerijata kako bi mogli udariti na njega i uništiti ga.

Nakon što su osigurani svi potrebni uvjeti za uspjeh i dostizanje ciljeva, Imam je krenuo, koristeći svu svoju snagu i moć koje je u tom historijskom trenutku bio spremio za stvaranje svog vječnog junačkog djela, te je probudio savjest ummeta, vratio ga na put svoje poslanice, oživio njegov ideološki identitet, oduzeo zakonitost nasilničkim vladarima, poderao sve varljive koprene kojima su se bili pokrili i objasnio ummetu šerijatski stav za sva vremena. Nepravedni vladari nisu uspjeli izobličiti znamenja njegovog pokreta, kao što nisu uspjeli ni zaustaviti širenje kroz vijekove ustanka koji je on započeo, a uništio Beni Umejje i Beni Abbas, niti one koji su koračali njegovim stopama. Njegov ustanak je bio izvor želje svih naroda za slobodom, a vrijednosti koje je on iznosio i naglašavao postale su mjerilo za procjenu svih vlasti i vladajućih političkih režima. Pa neka je mir njemu na dan kada se rodio, na dan kada je postao šehid i na dan kada će proživljen biti.